

О Васкрсу, 2007

Христос воскресе! Воистину воскресе!

Свим протојерејима и јерејима, монаштву и верном хароду
Православне Цркве у Америци:

*Ако Христос није васкрсао, онда је наше учење празно и ваша вера је ипак ипак
празна. Ако Христос није васкрсао, ваша вера је узалудна; ви сине још у вашим
гресима! (1Кор. 15,14-17)*

У новије време било је више покушаја да се оповргне или докаже главни смисао наше вере, да је Христос васкрсао из мртвих. Један телевизијски документарни филм тврди да је пронађен гроб нашега Спаситеља и Његове породице. Научници још увек расправљају да ли је Христос заиста умро на крсту, или је био само жртва која је подражавала смрт, како би га касније "оживели" док се одмарао у гробу. То је изазвало бурну расправу пре две хиљаде година, толику да су чак и убице нашег Господа шириле лажно веровање да су апостоли украли Његово тело. Противречна расправа се и данас наставља и покушава на све начине да се докаже или побије до темеља вера нас православних Хришћана.

Васкрсење се не може научно доказати. Коначно, то је тајна - највећа тајна свих времена. То је тајна, која се може спознати само очима вере, кроз врло јаку веру у вољу Створитеља, Који, како певамо на једној вечерњој молитви, може променити утврђени поредак природе како Он жели. То је тајна, коју не могу разумети они који испитују или одбацују чињеницу да је Бог толико волео свет, да је послао Свог јединородног Сина да обнови и врати сву твар у заједницу са Створитељем. За оне, који одбацују Бога, којима је свеједно и који не верују у Његово постојање, васкрсење се своди на мит. Они чак сматрају Христову смрт безначајном, и тумаче је као још једну у низу бесмислених смрти, ништа другачију од безброј других, наређених од цивилних власти тога времена.

Чак и када истински проповедамо распетог Христа, како Св. Павле пише на другом месту, распеће Христово добија пуноћу свог значења само кроз Његово славно васкрсење. Крст - тај страшни симбол смрти и пропадљивости претворен је у знак победе, крајњи циљ Божијег присуства, нежне љубави и опроштаја.

Отуда, док проповедамо распетог Христа, гледамо иза крста у празну гробницу, у којој налазимо Христа, који је целог Себе испразнио како наша вера не би била празна, Христа који нас толико љуби да је дословно дао Свој живот да не бисмо остали заробљеници греха, пропадљивости и, коначно, смрти.

Једном је неко написао да онда када блага вест васкрсења престане да буде контроверзна, престаће и њена моћ да мења животе. Данас, као и у прохујалим столећима, васкрсење нашег Господа остаје предмет противуречности, сумње, па чак и отвореног одбијања. Међутим, оно што морамо признати јесте да и после две хиљаде година противуречних научних испитивања и археолошких ископавања, светлост васкрслог Христа није и не може бити угашена.

Васкрсење остаје у средишту наше Хришћанске вере. Очи вере виде даље од тајне и прозиру најдубљу од свих стварности: да је сама љубав Божија та, која чини васкрсење Господа могућим и обећава нам васкрсење и радост у вечном животу.

Ове године док прослављамо васкрсење нашег Господа и Спаса, наоружајмо се против сваког искушења да сумњамо у тајну и најважнију истину наше вере. Будимо сигурни у опроштај и нови живот који сија из празне гробнице и обновимо убеђење да само кроз непојмљиву тајну васкрсења можемо спознати свој прави пут и свој позив Божијег народа, живећи у овом свету, али радујући се животу света који ће доћи.

Нека би нас васкрсли Спаситељ обновио, исправио и освежио на дан овог најрадоснијег празника и сваког дана у нашем животу, тако да у свему прослављамо Њега, и само Њега.

+ HERMAN

Archbishop of Washington and New York
Metropolitan of All America and Canada